

Ceturtdiena, 2009. gada 19. februāris

NATO loma ES drošības sistēmā

P6_TA(2009)0076

Eiropas Parlamenta 2009. gada 19. februāra rezolūcija par NATO lomu ES drošības sistēmā (2008/2197(INI))

(2010/C 76 E/14)

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā 2002. gada 16. decembra ES un NATO kopīgo deklarāciju,
 - ņemot vērā Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtus,
 - ņemot vērā 1949. gada 4. aprīlī Vašingtonā parakstīto Ziemeļatlantijas līgumu,
 - ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienību V sadaļu,
 - ņemot vērā 2007. gada 13. decembrī parakstīto Lisabonas līgumu, kuru ir ratificējusi lielākā daļa ES dalībvalstu,
 - ņemot vērā plašo sistēmu, uz kuru pamatojas ES un NATO pastāvīgās attiecības un par kuru 2003. gada 17. martā vienojās Padomes ģenerālsēkretārs / Augstais pārstāvis kopējās ārpolitikas un drošības politikas jomā un NATO ģenerālsēkretārs;
 - ņemot vērā Eiropadomē 2003. gada 12. decembrī pieņemto Eiropas drošības stratēģiju (EDS),
 - ņemot vērā 2008. gada 3. aprīlī Bukarestē Ziemeļatlantijas Padomes augstākā līmeņa sanāksmē pieņemto deklarāciju,
 - ņemot vērā ES Padomes prezidentūras 2007. gada 11. decembrī un 2008. gada 16. jūnijā publicētos ziņojumus par Eiropas drošības un aizsardzības politiku,
 - ņemot vērā 2005. gada 14. aprīļa rezolūciju par Eiropas drošības stratēģiju ⁽¹⁾, 2006. gada 16. novembra rezolūciju par Eiropas drošības stratēģijas īstenošanu saistībā ar EDAP ⁽²⁾, 2007. gada 25. aprīļa rezolūciju par transatlantiskajām attiecībām ⁽³⁾, 2008. gada 5. jūnija rezolūciju par Eiropas drošības stratēģijas un EDAP īstenošanu ⁽⁴⁾ un 2008. gada 5. jūnija rezolūciju par gaidāmo ES un ASV augstākā līmeņa sanākumi ⁽⁵⁾,
 - ņemot vērā Reglamenta 45. pantu,
 - ņemot vērā Ārlietu komitejas ziņojumu (A6-0033/2009),
- A. tā kā ES un NATO ir dibinātas uz kopīgām vērtībām — brīvību, demokrātiju, cilvēktiesībām un tiesiskumu — un visā savā pastāvēšanas laikā ir veiksmīgi kalpojušas, lai nepieļautu karus Eiropas teritorijā; tā kā pēc jaunā Amerikas Savienoto Valstu prezidenta ievēlēšanas abpus Atlantijas okeānam pieaug vienprātība par aizvien mazāku kodolieroču lietderīgumu, saskaroties ar pašreizējo apdraudējumu, un satraukums saistībā ar nepieciešamību samazināt kodolieroču arsenāla apmērus atbilstīgi saistībām, kas noteiktas Kodolieroču neizplatīšanas līguma VI pantā;

⁽¹⁾ OV C 33 E, 9.2.2006., 580. lpp.

⁽²⁾ OV C 314 E, 21.12.2006., 334. lpp.

⁽³⁾ OV C 74 E, 20.3.2008., 670. lpp.

⁽⁴⁾ Pieņemtie teksti, P6_TA(2008)0255.

⁽⁵⁾ Pieņemtie teksti, P6_TA(2008)0256.

Ceturtdiena, 2009. gada 19. februāris

- B. tā kā saskaņā ar ANO Statūtiem vispārējā atbildība par starptautisko mieru un drošību ir ANO Drošības padomei; tā kā ar Statūtiem ir nodrošināts juridiskais pamats NATO izveidei; tā kā, parakstot Ziemeļatlantijas līgumu, NATO dalībvalstis apliecināja savu uzticību Apvienoto Nāciju Statūtos paredzētajiem mērķiem un principiem, apņemoties starptautiskajās attiecībās atturēties no draudiem vai spēka izmantošanas jebkāda veidā, kas neatbilstu Apvienoto Nāciju Organizācijas mērķiem;
- C. tā kā ES dalībvalstis atzīst ANO sistēmu kā pamatu starptautiskajām attiecībām; tā kā tās aizvien ir apņēmības pilnas saglabāt mieru un stiprināt starptautisko drošību saskaņā ar Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtiem, Helsinku Noslēguma akta principiem un Parīzes Hartas mērķiem, kā arī panākt demokrātijas un tiesiskuma pilnveidošanu un nostiprināšanu un cilvēktiesību un pamatbrīvību ieviešanu; tā kā ES dalībvalstis par prioritāti ir noteikušas pasākumus Apvienoto Nāciju Organizācijas reformēšanai un stiprināšanai, lai nodrošinātu tās spēju pildīt savus pienākumus un efektīvi rīkoties, rodot risinājumus globālām problēmām un reaģējot uz lielākajiem draudiem;
- D. tā kā NATO veido Eiropas militārās drošības pamatu un ES ir pietiekams potenciāls, lai atbalstītu tās darbības, un tādējādi Eiropas aizsardzības spēju stiprināšana un sadarbības padziļināšana sniegs labumu abām organizācijām;
- E. ņemot vērā to, ka Eiropas drošības sistēmā ietilpst arī Eiropas Drošības un sadarbības organizācija (EDSO) un tādi starptautisko tiesību instrumenti kā Līgums par konvencionālajiem bruņotajiem spēkiem Eiropā;
- F. tā kā NATO ir tādu demokrātisku valstu starpvaldību organizācija, kurās tiek ievērots princips "pilsoniskā sabiedrība pieņem lēmumus un militārās struktūras tos izpilda";
- G. tā kā 94 procenti no ES iedzīvotājiem ir NATO dalībvalstu pilsoņi, 21 no 27 ES dalībvalstīm ir pievienojusies NATO, bet 21 no 26 NATO dalībvalstīm ir ES dalībvalsts, un ilggadīgā NATO dalībvalsts Turcija ir ES kandidātvalsts;
- H. tā kā 2007. un 2008. gadā Padome pieņēma svarīgus lēmumus saistībā ar EDAP, lai turpinātu uzlabot tās darbības spējas; tā kā ar ilgi gaidīto Lisabonas līguma stāšanās spēkā EDAP jomā tiks ieviesti pamatīgi jauninājumi, kas padarīs Eiropas sadarbību šajā jomā saskaņotāku un efektīvāku;
- I. tā kā ES un NATO ir jāuzlabo sava sadarbība un būtu jārada lielāka iespēja maksimāli izmantot abu organizāciju vērtības un nodrošināt efektīvu sadarbību, izbeidzot iestāžu ķīviņus;
- J. tā kā galīgo atbildību par mieru un drošību uzņemas Apvienoto Nāciju Organizācija, lai gan NATO pašlaik ir apspriežu forums un organizācija, kam visbiežāk uztic īstenot kopīgas militāras operācijas, kurās iesaista Eiropas un Amerikas partnerus;
- K. tā kā EDAP misijām piešķirtais karaspēks un aprīkojums vairāk vai mazāk ir tāds pats kā NATO operācijām piešķirtais karaspēks un aprīkojums;
- L. tā kā NATO kopumā nav iesaistījies EDAP operācijās; tā kā ES, veicot šādu operāciju, izvēlēties, vai neizmanto NATO līdzekļus un iespējas saskaņā ar tā dēvēto "Berlīne plus" (*Berlin Plus*) nolīgumu;
- M. tā kā uz "Berlīne plus" nolīgumu pamatotā ES un NATO sadarbība līdz šim nav bijusi veiksmīga, jo nav atrisinātas problēmas saistībā ar faktu, ka dažas NATO dalībvalstis nav ES dalībvalstis;

Ceturtdiena, 2009. gada 19. februāris

- N. tā kā gadījumos, uz kuriem neattiecas "Berlīne plus" nolīgums, NATO un ES jānodrošina efektīva krīžu vadība un jāpilnveido sadarbība, lai rastu pēc iespējas labāko risinājumu krīzēm, piemēram, Afganistānā un Kosovā;
- O. tā kā ES un NATO vajadzētu vēl vairāk uzlabot savas attiecības, ES iesaistot EDAP īstenošanā dalībvalstis, kuras nav NATO dalībvalstis, un NATO iesaistot ES un NATO sarunās ES dalībvalstis, kuras nav NATO dalībvalstis; tā kā jāstiprina ES un ASV attiecības;
- P. tā kā NATO un ES paplašināšanās procesiem, lai gan tie ir atšķirīgi, jābūt savstarpēji stiprinošiem, lai nodrošinātu Eiropas kontinentā stabilitāti un labklājību;
- Q. tā kā ES un NATO attiecību svarīgs elements ir atbalsts valstu centieniem pilnveidot un izmantot militārās iespējas krīžu pārvarēšanā, šos centienus savstarpēji pastiprinot, tādējādi sekmējot galvenā uzdevuma - dalībvalstu teritoriālās aizsardzības un drošības interešu nosargāšanas, izpildi;
- R. tā kā ES un NATO sinerģiju noteiktās militāro iespēju jomās varētu uzlabot, īstenojot kopīgus izmēģinājuma projektus;
- S. tā kā Eiropas kolektīvā aizsardzība ir balstīta uz konvencionālo bruņoto spēku un kodolieroču apvienojumu, kuru vajadzētu daudz pamatīgāk pielāgot mainīgajai drošības situācijai;
- T. tā kā gan ES, gan NATO pašlaik no jauna izvērtē savas drošības stratēģijas (EDS un Deklarācija par alianses drošību);
- U. tā kā Lisabonas līgumā ir paredzēts, ka dalībvalstis ar savām civilajām un militārajām spējām atbalsta EDAP īstenošanu, ka valstis ar lielākām militārām spējām veido pastāvīgu strukturētu sadarbību aizsardzības jomā, ka valstis apņemas pakāpeniski uzlabot savas militārās spējas, ka tiek palielināta Eiropas Drošības aģentūras nozīme, ka gadījumos, kad kādai dalībvalstij uzbrūk, pārējām dalībvalstīm ir pienākums sniegt tai palīdzību (neskarot noteiktu valstu neitralitāti vai dalību NATO), ka ES mērķi (Petersbergas uzdevumi) tiek papildināti, iekļaujot tajos cīņu pret terorismu, un, visbeidzot, ka teroristu uzbrukumam vai dabas katastrofu gadījumos tiek nodrošināta savstarpēja solidaritāte,

Stratēģisks pārskats

1. uzsver, ka visām Eiropas Savienības politikas pamatnostādņēm ir pilnībā jāatbilst starptautiskajām tiesībām;
2. uzsver, ka Eiropas Savienības pastāvēšanas jēga ir miera veidošana tās teritorijā un ārpus tās, apņemoties īstenot efektīvu daudzpusēju sadarbību un ievērot ANO Statūtu noteikumus un principus; norāda, ka efektīva drošības stratēģija ir atbalsts demokrātijai un pamattiesību aizsardzībai; norāda, ka, savukārt, neefektīvas drošības stratēģijas rezultātā nevajadzīgi cieš cilvēki; uzskata, ka ES spēja veidot mieru ir atkarīga no pareizas drošības stratēģijas vai politikas attīstības, tai skaitā spējas darboties autonomi un veidot efektīvas un papildinošas attiecības ar NATO;
3. tāpēc aicina ES turpināt nosūtīt misijas, vienlaicīgi nodrošinot lielāku EDAP noturību, lai novērstu konfliktus, veicinātu stabilitāti un sniegtu atvieglojumu, kur tas nepieciešams, pamatojoties uz vienprātīgu ES dalībvalstu vienošanos vai strukturētu sadarbību; uzskata, ka ES un NATO joprojām ir nepieciešams pilnveidot visaptverošu pieeju krīžu vadībai;
4. atzīst, ka interešu daudzveidība, kas raksturīga Eiropas Savienībai, kurā ir 27 vai vairāk dalībvalstu, jeb, citiem vārdiem sakot, ES mozaikai līdzīgā uzbūve rada unikālas īpašības un potenciālu iejaukties, uzņemties starpniecību un palīdzēt krīžu situācijās dažādās pasaules vietās; aicina pilnveidot ES pastāvošos militāros krīžu vadības instrumentus un cer, ka ES dalībvalstu militārās spējas kļūs integrētākas, rentablākas un efektīvākas militārā ziņā, jo tikai tad Eiropas Savienība spēs sakopot pietiekamus spēkus, lai izmantotu savas vienreizējās spējas konfliktu novēršanā un atrisināšanā un papildinātu tās civilo krīžu pārvarēšanas mehānismu plašo klāstu;

Ceturtdiena, 2009. gada 19. februāris

5. spēcīgi atbalsta ES dalībvalstu lielāku solidaritāti kopīgu drošības un aizsardzības stratēģiju veidošanā;
6. ir pārliecināts, ka spēcīgas un dinamiskas eiroatlantiskās attiecības ir vislabākais Eiropas drošības un stabilitātes garants un visveiksmīgāk nodrošina demokrātijas principu, cilvēktiesību, tiesiskuma un labas pārvaldības ievērošanu;
7. ir pārliecināts, ka demokrātiska brīvība un tiesiskums ir atbilde uz cilvēku centieniem visā pasaulē; uzskata, ka šādu nākotnes perspektīvu nedrīkst liegt nevienai valstij, jo ikvienam cilvēkam ir tiesības dzīvot demokrātiskā valstī, kurā valda tiesiskums;
8. atzinīgi vērtē Eiropas drošības stratēģijas atjaunināšanu kā daļu no Eiropas Savienības saistībām noteikt un aizsargāt Eiropas drošības intereses un stiprināt efektīvu daudzpusējo sadarbību, tādējādi nodrošinot, ka Eiropas Savienībai ir stratēģija 21. gadsimtam raksturīgo risku novēršanai; norāda, ka patiesa, visaptveroša un demokrātiska Eiropas Savienības un NATO vienprātība, ir būtisks elements šīs stratēģijas īstenošanā, kuras pamatā ir ES un Amerikas Savienoto Valstu vienota nostāja drošības jautājumos, kas atspoguļo kopīgas vērtības, mērķus un prioritātes, proti, cilvēktiesību un starptautisko tiesību prioritāro lomu;
9. uzsver, ka vēl jo svarīgāk to ir panākt, ņemot vērā nesenos notikumus Kaukāza reģionā, izmaiņas Eiropas nostājā pret NATO, ASV vadības maiņu un darba uzsākšanu pie NATO stratēģiskās koncepcijas pārskatīšanas;
10. uzskata, ka vienlaicīgajai ES un NATO drošības stratēģiju pārskatīšanai ir jābūt ne tikai savstarpēji papildinošai, bet arī saplūstošai, savstarpēji pastiprinot katras stratēģijas potenciālu;
11. uzskata, ka gan NATO, gan ES kā to kopīgais ilgtermiņa mērķis ir jāatbalsta apņemšanās veidot drošāku pasauli gan savu dalībvalstu, gan pārējiem iedzīvotājiem saskaņā ar ANO Statūtu noteikumiem un principiem un arī aktīvi jānovērš un jāreaģē uz plaša mēroga vardarbību un reģionālajiem konfliktiem, kas joprojām rada daudzu cilvēku ciešanas;
12. pastāv uz to, ka visām demokrātiskām valstīm Apvienoto Nāciju Organizācijas vadībā jāapvieno savi centieni stabilitātes un miera veidošanā;
13. atzīst, ka drošība un attīstība ir savstarpēji atkarīgas un ka nepastāv skaidri noteiktas notikumu kārtības ilgtspējīgas attīstības panākšanai konfliktu zonās, un norāda, ka praktiski visi instrumenti tiek izmantoti paralēli; tāpēc aicina Komisiju veikt turpmāku izpēti par militāro un civilo intervencu secības nozīmi konfliktu zonās un iekļaut šīs izpētes rezultātus savās drošības un attīstības politikās;

NATO un ES drošības sistēmas attiecības

14. atzīst NATO svarīgo nozīmi Eiropas drošības sistēmā gan pagātnē, gan arī šobrīd; norāda, ka vairākumam ES dalībvalstu, kuras ir arī NATO dalībvalstis, alianse joprojām ir to kolektīvās aizsardzības pamats un ka transatlantiskās alianses saglabāšana turpina sniegt priekšrocības Eiropas kā viena veseluma drošībai neatkarīgi no atsevišķu tās dalībvalstu individuālās nostājas; tāpēc uzskata, ka ES kolektīvo aizsardzību nākotnē cik vien iespējams vajadzētu organizēt sadarbībā ar NATO; uzskata, ka ASV un ES ir nepieciešams pastiprināt un paplašināt divpusējās attiecības, iekļaujot tajās jautājumus, kas saistīti ar mieru un drošību;
15. norāda, ka drošības apdraudējumu modernajā pasaulē aizvien biežāk raksturo tādas parādības kā starptautiskais terorisms, masveida iznīcināšanas ieroču izplatīšana, valstu sabrukums, neatrisināmi konflikti, organizētā noziedzība, kiberdraudi, vides piesārņojums un ar to saistītie drošības riski, dabas un citas katastrofas un ka šo apdraudējumu novēršanai ir nepieciešama vēl ciešāka sadarbība un koncentrēšanās uz ES un NATO pamatspēju stiprināšanu, kā arī ciešāka koordinācija plānošanas, tehnoloģijas, ekipējuma un apmācības jomās;

Ceturtdiena, 2009. gada 19. februāris

16. uzsver, ka pieaug EDAP nozīme un ka EDAP palīdzēs uzlabot ES spēju novērst 21. gadsimtam raksturīgos drošības apdraudējumus, jo īpaši apvienotajās civilmilitārajās operācijās un krīžu pārvarēšanas pasākumos, sākot no krīžu pārvarēšanas darbībām, pamatojoties uz izlūkdatiem, un beidzot ar drošības sektora reformām, policijas un tiesu iestāžu reformām un militārām darbībām;

17. uzskata, ka ES un NATO var stiprināt viena otru, izvairoties no konkurences un pilnveidojot plašāku sadarbību krīžu pārvaldības operācijās, kuras pamatā būtu praktiska darba dalīšana; uzskata, ka lēmums par to, kura organizācija nosūta spēkus, jāpieņem, pamatojoties uz abu organizāciju izteikto politisko gribu, operatīvajām vajadzībām un politisko leģitimitāti uz vietas, kā arī uz to spēju ieviest mieru un stabilitāti; norāda, ka sadarbība jaunās EDS un jaunās NATO stratēģiskās koncepcijas izstrādē ir būtiska šā mērķa sasniegšanai;

18. uzskata, ka ES ir jāpilnveido savas drošības un aizsardzības spējas, kas ļaus daudz labāk uzņemties pienākumus kopā ar partneriem ārpus Eiropas un atbilstošāk reaģēt uz tām drošības problēmām un apdraudējumiem, kas skar vienīgi ES dalībvalstis;

19. aicina ES pilnveidot drošības stratēģijas instrumentus, sākot no diplomātiskas krīžu novēršanas un ekonomiskās un attīstības palīdzības un beidzot ar civilajām spējām stabilizācijas un atjaunošanas jomā, kā arī militāros līdzekļus; turklāt uzskata, ka ES kaimiņu reģionos vajadzētu stratēģiski izmantot miermīlīgas ietekmēšanas līdzekļus;

20. norāda, ka "Berlīne plus" nolīgumu, ar kuru ES tiek dota iespēja izmantot NATO līdzekļus un spējas, ir nepieciešams uzlabot, lai ļautu abām organizācijām iejaukties un efektīvi sniegt palīdzību pašreizējo krīžu situācijās, kuru pārvarēšanai ir nepieciešams veikt kompleksus civilmilitāros pasākumus; tāpēc uzskata, ka ir nepieciešams turpināt pilnveidot NATO un ES attiecības, izveidojot pastāvīgas sadarbības struktūras, vienlaicīgi respektējot abu organizāciju neatkarību un autonomiju un neliedzot iespēju piedalīties visām NATO dalībvalstīm un visām ES dalībvalstīm, kuras vēlas iesaistīties šajā sadarbībā;

21. aicina Turciju beigt ES un NATO sadarbības kavēšanu;

22. aicina ES, izstrādājot Balto grāmatu par Eiropas drošību un aizsardzību, izvērtēt arī to, cik saskaņotas ir Eiropas ārējās operācijas, jo īpaši tās, kas notiek sadarbībā ar citiem starptautiskajiem partneriem krīžu zonās;

NATO un ES sadarbība drošības un aizsardzības jautājumos

23. ļoti atzinīgi vērtē Francijas iniciatīvu attiecībā uz formālu atgriešanos pie NATO militārajām struktūrām un ES Padomes prezidentvalsts Francijas centienus, reaģējot uz jauniem pārbaudījumiem drošības jomā, tuvināt ES un NATO; atzinīgi vērtē prezidentvalsts Francijas centienus pieņemt konkrētas iniciatīvas, lai apvienotu Eiropas aizsardzības spējas; atzinīgi vērtē arī neseno Amerikas Savienoto Valstu pozitīvo nostāju attiecībā uz ES aizsardzības spēju nostiprināšanu;

24. mudina abu organizāciju dalībvalstis būt elastīgākām, mērķtiecīgākām un pragmatiskākām ES un NATO partnerības īstenošanā; tāpēc atbalsta Francijas valdības priekšlikumu nodrošināt sistemātisku NATO un ES Padomes ģenerālsekretāru sazināšanos, jo īpaši, lai izvairītos no sajukuma, kad, ES un NATO paralēli darbojoties dažādās misijās, nepieciešams sasniegt kopīgus mērķus tajā pašā teritorijā, piemēram, Kosovā un Afganistānā;

25. uzsver, ka ES ir ļoti svarīga NATO partnere, kas, pateicoties tai pieejamo instrumentu — civilo operāciju, sankciju, humānās palīdzības, attīstības un tirdzniecības politiku un politiskā dialoga — specifiskajai kombinācijai; tāpēc aicina ES un NATO, gaidot Lisabonas līguma ratifikāciju, pastiprināt centienus, lai izveidotu pamatu integrētai sadarbībai;

26. atzīst to, cik ārkārtīgi svarīgi ir uzlabot NATO dalībvalstu un ES partneru izlūkdatu kopīgu lietošanu;

Ceturtdiena, 2009. gada 19. februāris

27. norāda, ka ES iedzīvotāji atbalsta misijas, kuru mērķis ir atvieglot cilvēku ciešanas konfliktu zonās; norāda, ka pilsoņi netiek pietiekami informēti par ES un NATO misijām un to mērķi; tāpēc aicina ES un NATO sniegt pilsoņiem vairāk informācijas par savām misijām un šo misiju nozīmi drošības un stabilitātes veidošanā visā pasaulē;

28. norāda, ka sadarbības nostiprināšanas nolūkā gan NATO, gan Eiropas Savienībai vajadzētu koncentrēt uzmanību uz savu pamatspēju stiprināšanu, sadarbības uzlabošanu un savu doktrīnu saskaņošanu, plānošanu, tehnoloģijām, ekipējumu un apmācības metodēm;

ES operāciju štābs

29. atbalsta to, ka tiktu izveidota ES operāciju štābs, kas būtu pakļauts Komisijas priekšsēdētāja vietniekam / Augstajam pārstāvim, kura pilnvarās ietilptu arī EDAP militāro operāciju plānošana un vadīšana;

30. uzsver, ka ES operācijās gūtā pieredze rāda, ka spēja pastāvīgi plānot un vadīt ES operācijas palielinātu ES operāciju efektivitāti un uzticamību; atgādina, ka, ņemot vērā ES civilmilitāro ievirzi, ar šādu struktūru netiks dublēts nekas no tā, kas jau ir izveidots; turklāt atgādina, ka NATO štābs ir galvenokārt paredzēts militārajai plānošanai, turpretī ES ir pieredze civilo, militāro un civilmilitāro operāciju plānošanā un vadīšanā, ko pašlaik nespēj veiksmīgi īstenot neviens pasaules līmeņa dalībnieks;

31. uzsver, ka, izveidojot ES operāciju galveno mītņi, būtu jāpapildina NATO pavēlniecības struktūras un netiktu apgrūtināta NATO transatlantiskā integrācija;

32. ierosina, ka, vienojoties ar NATO, katrai ES dalībvalstij, kura ir arī NATO dalībvalsts, vajadzētu nodalīt tos spēkus, kurus var nosūtīt tikai dalībai ES operācijās, lai izvairītos no tā, ka šādu spēku nosūtīšanu bloķē NATO dalībvalstis, kuras nav ES dalībvalstis; uzskata, ka vajadzētu izvairīties no šo spēku dubultas izmantošanas;

Iespējas un militārie izdevumi

33. uzskata, ka ES un NATO kopīgais uzdevums ir izmantot valstu līdzekļu vienotu kopfondu personālam un militārajām spējām; aicina ES un NATO nodrošināt, ka šos ierobežotos līdzekļus izmanto vispiemērotākajām spējām, lai risinātu pašreizējos sarežģītos uzdevumus, izvairoties no darba dublēšanas un veicinot vienotību; uzskata, ka stratēģiskajiem gaisa pārvadājumiem, kas ir īpaši labs piemērs relatīvi grūti pieejamam un dārgam operatīvam resursam, vajadzētu būt jomai, kurā ES un NATO dalībvalstis varētu sadarboties; aicina ES dalībvalstis apvienot un kopīgi izmantot un pilnveidot militārās spējas, lai novērstu līdzekļu izšķiešanu, izveidotu apjomradītus ietaupījumus un stiprinātu Eiropas aizsardzības tehnoloģisko un rūpniecisko bāzi;

34. uzskata, ka papildus nepieciešamībai daudz efektīvāk izmantot militāros resursus ir būtiski nepieciešams, ka Eiropas drošības interesēs, radot sinerģiju, tiek labāk un efektīvāk koordinēti ieguldījumi aizsardzībā; aicina ievērojami palielināt kopīgo izmaksu īpatsvaru visās NATO un ES militārajās operācijās; norāda uz ievērojamo aizsardzības izdevumu apmēra un efektivitātes atšķirību NATO Eiropas dalībvalstīs un ASV; aicina ES uzņemties saistības, kas nodrošinātu taisnīgāku pienākumu sadali pasaules mērogā; turklāt aicina ASV izrādīt lielāku gribu apspriesties ar saviem Eiropas partneriem par jautājumiem, kas saistīti ar mieru un drošību;

35. atzīst svarīgo potenciālo ieguldījumu, ko Eiropas Aizsardzības aģentūra, kuru stiprinās Lisabonas līgums, varētu sniegt bruņojuma rentabla publiskā iepirkuma un uzlabotas sadarbības nodrošināšanā;

Dalības NATO un ES saderība

36. pastāv uz to, ka kopīgajās ES un NATO sanāksmēs bez jebkādas diskriminācijas jāpiedalās visām ES dalībvalstīm; uzsver, ka vērtību un drošības pasākumu vienotība ir svarīgs faktors Eiropas miera, stabilitātes un labklājības nodrošināšanā;

Ceturtdiena, 2009. gada 19. februāris

37. ierosina, ka tās NATO dalībvalstis, kuras ir ES kandidātvalstis, vajadzētu daudz ciešāk iesaistīt EDAP un Eiropas Aizsardzības aģentūras darbā;
38. norāda, ka ir būtiski risināt problēmu, kas saistīta ar tādu valstu savienojamību, kuras nav ES dalībvalstis, bet ir NATO dalībvalstis, un kuras nav NATO dalībvalstis, bet ir ES dalībvalstis, tā lai nekaitētu ES un NATO sadarbības īstenošanai;
39. īpaši pauž nožēlu par faktu, ka Turcijas un Kipras domstarpības joprojām pamatīgi apgrūtina ES un NATO sadarbības pilnveidošanu, ņemot vērā to, ka, no vienas puses, Turcija atsakās ļaut Kīprai piedalīties EDAP misijās, kurās tiek izmantoti NATO izlūkdati un resursi, un, no otras puses, uz to reaģējot, Kīpra atsakās ļaut Turcijai iesaistīties vispārējā EDAP attīstībā atbilstīgi Turcijas militārajai un stratēģiskajai nozīmei Eiropā un Ziemeļatlantijas aliansē;
40. mudina Kipru kā ES dalībvalsti pārskatīt savu politisko nostāju attiecībā uz tās dalību programmā "Partnerattiecības mieram" un aicina NATO dalībvalstis atturēties no veto tiesību izmantošanas, lai novērstu ES dalībvalstis pievienoties NATO;
41. atzinīgi vērtē faktu, ka NATO augstākā līmeņa sanāksmē Bukarestē partneri atzina spēcīgākas un spējīgākas Eiropas ieguldījumu un ka alianse joprojām ir atvērta turpmākam paplašināšanās procesam; norāda, ka Eiropas kaimiņattiecību politikas valstīm austrumos, ņemot vērā to demokrātisko attīstību un tiesiskuma veidošanu, ir ārkārtīgi svarīga Eiropas perspektīvas politika un līdz ar to arī Eiropas austrumu valstu partnerības projekts;
42. uzskata, ka attiecībā uz turpmāku NATO paplašināšanos, katru gadījumu jāizvērtē, ņemot vērā tā pamatotību; tomēr Eiropas drošības interesēs iebilst pret organizācijas paplašināšanos, uzņemot tajā valsti, kuras dalību NATO neatbalsta tās iedzīvotāji vai kurai ir nopietnas neatrisinātas domstarpības teritoriālos jautājumos ar savām kaimiņvalstīm;
43. norāda, ka daudzām ES kaimiņvalstīm dalība NATO un dalība ES ir reāli un saderīgi mērķi, kaut arī tos iespējams sasniegt tikai ilgtermiņā;
44. uzskata, ka ES un NATO jāturpina veidot patiesu un atklātu dialogu ar Krieviju, tostarp par cilvēktiesībām un tiesiskumu, reģionālo drošību, enerģētiku, pretraķešu aizsardzību, masu iznīcināšanas ieroču neizplatīšanu, bruņoto spēku ierobežošanu un kosmosa politiku; uzskata, ka, ja Krievija kļūtu par patiesi demokrātisku valsti, un atteiktos no militāra iebrukuma kā politiska līdzekļa attiecībā uz tās kaimiņiem, Krievijas un ES sadarbība sasniegtu nepieredzētu dziļumu, tostarp iespēju, ka Krievija iekļausies visās eiroatlantiskajās struktūrās;
45. ar prieku gaida iespējas, kuras gaidāmā NATO augstākā līmeņa sanāksme Strasbūrā un Kēlā sniegs alianses atjaunošanai un tās attiecību ar Eiropas Savienību stiprināšanai;

*

* *

46. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei, Komisijai, ES dalībvalstu un NATO valstu parlamentiem, NATO parlamentārajai asamblejai un Apvienoto Nāciju Organizācijas, NATO, Eiropas Drošības un sadarbības organizācijas un Eiropas Padomes ģenerālsekretāriem.